

Curtea Supremă de Justiție
D E C I Z I E

18 mai 2022

mun. Chișinău

Colegiul Penal al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președinte

Nadejda Toma,

Judecători

Iurie Diaconu, Victor Boico,

a examinat, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, împotriva sentinței Judecătorei Hâncești din 05 aprilie 2021 și deciziei Colegiului Penal al Curții de Apel Chișinău din 14 decembrie 2021, declarat de avocatul Jaman Constantin și inculpatul

Garaba Andrei XXXXXX.

	<i>Termenul de examinare,</i>
<i>instanța de fond:</i>	<i>15.09.2020 - 05.04.2021,</i>
<i>instanța de apel:</i>	<i>28.04.2021 - 14.12.2021,</i>
<i>instanța de recurs:</i>	<i>08.04.2022 - 18.05.2022.</i>

Asupra recursului menționat, Colegiul Penal,

c o n s t a t ă :

1. Prin sentința Judecătorei Hâncești din 05 aprilie 2021, Garaba Andrei a fost condamnat în baza art. 325 alin. (1) Cod penal la 1 an închisoare, cu amendă în mărime de 2000 unități convenționale, ce constituie 100.000 lei.

În temeiul art. 90 Cod penal, executarea pedepsei închisorii i-a fost suspendată condiționat, pentru o perioadă de probațiune de 2 ani.

De la inculpat s-au încasat în beneficiul statului, cheltuielile judiciare în sumă de 2100 lei.

2. Instanța de fond a constatat că pe 18 ianuarie 2020, aproximativ ora 08.20, inculpatul Garaba Andrei, conducând automobilul „Renault Kadjar”, n.î. XXXXXX, pe traseul R-3 Chișinău-Hâncești-Cimișlia, km 32, fiind stopat la marginea mun. Hâncești de către echipajul de patrulare compus din ofițerul Brumă Ion și subofițerul Lîsenco Ion, cu autospeciala MAI 9905, al batalionului nr. 3 al Inspectoratului Național de Patrulare al Inspectoratului General al Poliției, pentru documentarea faptei de conducere a mijlocului de transport cu depășirea limitei vitezei de circulație, urmărind eschivarea de la tragerea la răspundere contravențională pentru încălcarea comisă, prevăzută la art. 236 alin. (2) Cod contravențional - depășirea

vitezei de circulație stabilită pe sectorul respectiv de drum de la 20 la 40 km/oră, acționând cu intenție directă, îndreptată spre coruperea ofițerului Brumă Ion, care avea calitatea de persoană publică, în virtutea prevederilor art. 123 alin. (2) Cod penal, fiind în drept să examineze contravenția prevăzută de art. 236 alin. (2) Cod contravențional și să aplice sancțiuni, a oferit personal ultimului bani ce nu i se cuvin în sumă de 200 lei, pe care i-a plasat pe bancheta pasagerului din față a autospecialei MAI 9905, pentru a-l determina ca, contrar exercitării funcției sale, să nu-i întocmească procesul-verbal cu privire la contravenția comisă.

Instanța a reținut că inculpatul a pledat nevinovat și a declarat că după ce s-a oprit, de mașină s-a apropiat un inspector de poliție, care i-a spus că a depășit limita de viteză. După ce a pus actele pe bancheta pasagerului din față, polițistul i-a cerut să se îndepărteze, a închis ușa și i-a spus că a încălcat legea. I-au arătat că prin plic se vede bancnota de 200 lei și, la cererea lor, a semnat. A fost condus la comisariatul de poliție, unde i-au explicat drepturile, i-au spus care este articolul și el a semnat.

Totodată, vinovăția inculpatului a fost dovedită integral prin probele administrate.

Astfel, martorul Brumă Ion a relatat că, fiind implicat în serviciul de patrulare și menținere a ordinii publice cu colegul Lîsenco Ion, a stopat automobilul „Renault Kadjar” pe motivul depășirii limitei de viteză. S-a apropiat de mijlocul de transport stopat, s-a prezentat și a comunicat temeiul stopării. Inculpatul nu a fost de acord cu încălcarea indicată. A solicitat actele și acesta, prezentând permisul de conducere și certificatul de înmatriculare, a scos o bancnotă de 200 lei cu intenția vădită de a i-o transmite. El i-a spus că ce încearcă să facă este o acțiune contrară legii. Deoarece aparatul de măsurat viteza era conectat la priza de 12 V a autospecialei, l-a invitat să facă cunoștință cu proba foto. Inculpatul s-a apropiat și a pus pe bancheta pasagerului din față permisul și bancnota de 200 lei. Din motiv că l-a avertizat, i-a comunicat că a comis o faptă ilegală, apoi a solicitat la fața locului grupa operativă a IP Hâncești pentru documentare.

Martorul Lîsenco Ion a indicat că inculpatul a fost stopat de către el și colegul Brumă Ion pentru depășirea limitei de viteză. Brumă Ion s-a apropiat de automobilul stopat, i-a explicat șoferului ce a încălcat. Ultimul s-a apropiat de automobilul de serviciu și ei i-au prezentat probele încălcării. După, inculpatul a pus permisul de conducere pe scaunul pasagerului din față sub care se aflau 200 lei. Colegul său a solicitat grupa operativă prin apel și aceștia au venit la fața locului.

La fel, vinovăția inculpatului este dovedită prin probele scrise, inclusiv:

procesul-verbal din 20.01.2020, de consemnare a celor constatate privind infracțiunea depistată - la 18.01.2020, aproximativ ora 08.20, fiind stopat pe acostamentul traseului R-3, km 32+500 metri, conducătorul automobilului de model „Renault Kadjar” cu n.î. XXXXXX, Garaba Andrei, acționând intenționat în scopul determinării angajaților INP la neîndeplinirea corespunzătoare a obligațiilor funcționale, realizate prin neatrăgerea sa la răspundere contravențională, conform art. 236 Cod contravențional, le-a oferit acestora, mijloace bănești în sumă de 200 lei, creând prin acțiunile sale, o stare de pericol pentru buna desfășurare a activității de serviciu a funcționarilor publici cu statut special din cadrul MAI;

procesul-verbal de cercetare la fața locului din 18.01.2020, potrivit căruia în automobilul de model „Dacia Duster” n.î. MAI-9905 al INP, pe bancheta

pasagerului din față, s-a constatat prezența unei bancnote cu nominalul de 200 lei, cu seria G.0103 și nr. 790248, care a fost ridicată. Anexată planșa ilustrativă;

procesul-verbal din 18.01.2020, potrivit căruia de la Brumă Ion au fost ridicate 4 poze de la aparatul de măsurat viteza, copia procesului-verbal cu privire la contravenție pe numele lui Garaba Andrei și un material video cu capacitatea de 970 Mb;

procesul-verbal din 20.01.2020, potrivit căruia este supusă examinării o înregistrare video din 18.01.2020, ora 08.21, unde în imagine se află un automobil de model „Renault”. De ușa șoferului se apropie colaboratorul poliției, care se legitimează către persoana stopată, ca fiind Brumă Ion de la INP. Polițistul îi explică faptul depășirii vitezei de circulație cu 40 km la intrarea în or. Hâncești, iar persoana stopată se află la volanul automobilului, făcând replici agentului de circulație precum că nu l-a oprit corespunzător, după care agentul de circulație îi comunică că poate lua cunoștință cu proba video. Persoana de la volanul automobilului „Renault” coboară din automobil, fiind îmbrăcat în pulover de culoare vișinie și pantaloni jeans de culoare albastră, având o gentuță pe care o aranjează pe umăr și se îndreaptă spre automobilul de serviciu de model „Dacia Duster” al poliției, care are semnalele luminescente conectate, dar oprește și se întoarce la polițistul Brumă Ion, care se află în drept cu automobilul de model „Renault Kadjar”. În timpul discuției cu polițistul, șoferul scoate din gentuță un portmoneu de culoare închisă și un port-document de culoare închisă cu pereții interiori străvezii. Din portmoneul pe care-l ține în mâna stângă, șoferul scoate o bancnotă, pe care o plasează sub port-documentul pe care-l ține în mâna dreaptă, întrebând polițistul „merge?”, la care polițistul îi comunică „știți că asta e ilegal?”, iar șoferul nu-i răspunde nimic și scoate din port-document permisul de conducere. La spusele șoferului „iaca vă dau”, polițistul îl cheamă pe șofer la autospecială pentru a-i prezenta proba video. În autospecială este prezent un alt polițist, care-i arată șoferului proba video și îi explică încălcarea admisă. Ținând cu ambele mâini toate obiectele scoase din gentuță, șoferul îi întinde polițistului port-documentul împreună cu celelalte obiecte pe care le are în mâini. Polițistul îi comunică să-i dea inspectorului documentele, făcând referire la colegul de la volanul autospecialei, iar șoferul intră cu capul și mâinile în autospecială și lasă careva obiecte. Imediat după, polițistul Brumă Ion îi comunică șoferului că a comis o infracțiune și îl roagă să se îndepărteze 2 m. mai în spate de la autospecială, la care șoferul răspunde „eu vă rog, chiar așa!”. Tot atunci polițistul îi comunică că raportează infracțiunea comisă și că o să vină grupa care o să cerceteze. Ca urmare, șoferul îi comunică polițistului că merge să aștepte în mașină, iar polițistul îi dă acordul. După aceasta, urmează un șir de replici între angajatul poliției și șoferul automobilului de model „Renault”, unde agentul de patrulare întocmește un proces-verbal cu privire la contravenție;

raportul de expertiză judiciară nr. 34/12/1-R-1538 din 23.04.2020, că bancnota cu nominalul de 200 lei a fost confecționată la întreprinderea specializată în confecționarea banilor și hârtiilor de valoare. Anexată planșa ilustrativă;

CD-ul vizionat în ședința de judecată.

Astfel, acțiunile inculpatului se încadrează în baza art. 325 alin. (1) Cod penal, ca oferirea personal, unei persoane publice bunuri ce nu i se cuvin, pentru aceasta, pentru a nu îndeplini o acțiune, contrar exercitării funcției sale.

Cu toate că inculpatul a negat oferirea de mijloace bănești, aceste afirmații sunt în contradicție cu materialele cauzei, iar poziția inculpatului este una de apărare în vedere eschivării de la răspundere.

Mai mult, martorul Brumă Ion a confirmat că inculpatul a fost stopat pentru depășirea limitei de viteză și, fiindu-i explicat motivul, acesta a scos o bancnotă cu nominalul de 200 lei. Cu toate că a fost atenționat despre acțiunile sale ilegale, inculpatul a pus banii împreună cu actele pe bancheta față pasager, aceste declarații fiind confirmate și prin depozițiile martorului Lîsenco Ion.

Declarațiile martorilor, prin prisma prevederilor art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței și utilității lor, au fost apreciate ca fiind veridice și au redat circumstanțe factice și concrete din care a fost constatată vinovăția inculpatului.

Deci, probele cercetate, cu precădere CD-ul vizionat, demonstrează, dincolo de careva dubii, vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii imputate.

La stabilirea pedepsei, instanța a ținut cont de prevederile art. 61, 75 Cod penal, că inculpatul a comis o infracțiune gravă, care se pedepsește cu închisoare de până la 6 ani, cu amendă în mărime de la 2000 la 4000 unități convenționale, că anterior nu a fost judecat însă, potrivit cazierului contravențional, a comis multiple contravenții, că nu au fost stabilite circumstanțe agravante, cea atenuantă fiind aflarea copiilor minori la întreținere, concluzionând că corectarea și reeducarea acestuia este posibilă cu stabilirea pedepsei cu închisoare, în condițiile aplicării prevederilor art. 90 Cod penal, această pedeapsă fiind aptă să atingă scopul preventiv și educativ, fiind proporțională cu împrejurările, gravitatea infracțiunii, circumstanțele și nevoile inculpatului, precum și ale societății.

Totodată, instanța a statuat că apărarea a solicitat încetarea procesului penal din motiv că ordonanța de punere sub învinuire din 08.08.2020 este lovită de nulitate.

Însă, aceste afirmații sunt neîntemeiate. Or, potrivit art. 251 alin. (1) Cod de procedură penală, încălcarea prevederilor legale care reglementează desfășurarea procesului penal atrage nulitatea actului procedural numai în cazul în care s-a comis o încălcare a normelor procesuale penale ce nu poate fi înlăturată decât prin anularea acelui act.

Argumentelor prezentate în vederea declarării nulității actelor procesuale nu au adus atingeri întregului probatoriu și nu pot fi calificate ca erori și vicii ce nu pot fi înlăturate, în privința actelor respective survenind nulitatea absolută a probelor. Or, simpla invocare a viciilor fundamentale ce se pretinde a atenta grav la drepturile și interesele legale ale inculpatului nu vine să echivaleze cu aplicarea unei atare nulități, de vreme ce aceasta nu vine să afecteze temeinicia sentinței adoptate. Iar în speță nu au fost elucidate suficient temeiurile care ar afecta integritatea actului de acuzare, de vreme ce apărarea nu a indicat prin care mijloace s-a atentat la conținutul actului de intentare a procesului penal, argumentele invocate fiind contrare materialelor cauzei și probelor administrate, vinovăția inculpatului fiind pe deplin justificată.

La baza respingerii argumentelor apărării pentru constatarea nulității actelor procesuale și constatării încălcării drepturilor și libertăților fundamentale ale inculpatului, au fost puse inclusiv motivele ce au stat la baza constatării vinovăției

acestui, iar probele cercetate și-au atins efectul propus prin prisma scopului procesului penal raportat la criteriile de constatare și calificare.

Or, probele acușării au fost administrate în corespundere cu legea procesuală, iar argumentele avocatului aduse în vederea descalificării mijloacelor probatorii nu conțin suficient suport juridic menit să afecteze baza sentinței de condamnare.

Mai mult, citația înmănată lui Garaba Andrei, prin care a fost citat pentru a-i fi adusă la cunoștință bănuiala ce i se impută, nu este un act procedural prevăzut la art. 63 Cod de procedură penală.

Conform art. 63 alin. (1) Cod de procedură penală, bănuitul este persoana fizică față de care există anumite probe că a săvârșit o infracțiune până la punerea ei sub învinuire. Persoana poate fi recunoscută în calitate de bănuit prin unul din următoarele acte procedurale, după caz: 1) procesul-verbal de reținere; 2) ordonanța sau încheierea de aplicare a unei măsuri preventive neprivative de libertate; 3) ordonanța de recunoaștere a persoanei în calitate de bănuit.

Deci, doar prin unul din actele de procedură prevăzute, persoana poate fi recunoscută în calitate de bănuit.

În speță, un astfel de act lipsește, iar prin ordonanța de punere sub învinuire din 05.08.2020, Garaba Andrei a fost pus sub învinuire, fiind neîntemeiată cererea apărării declarată în acest sens.

3. Avocatul Jaman Constantin a declarat apel, solicitând casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul să fie achitat.

Apelantul a invocat că, prin cererea depusă în ședința preliminară, a solicitat declararea nulității și inadmisibilitatea ca mijloc material de probă a procesului-verbal de examinare a obiectului din 20.01.2020 prin care s-a cercetat „o înregistrare video cu durata 00.26.36 min., din 18.01.2020, înregistrată pe un putător electronic de informație de tip DVD-R”, din motiv că în acesta, în urma cercetării imaginilor video, au fost menționate circumstanțe de fapt importante, care în realitate nu sunt prezente în acestea. Prin încheiere protocolară, instanța de fond a dispus soluționarea cererii odată cu fondul cauzei.

În ședința de judecată din 09.02.2021, imediat după cercetarea procesului-verbal de cercetare la fața locului din 18.01.2020, apărarea a cerut verbal declararea nulității și inadmisibilitatea acestei probe din motiv că a fost întocmit cu încălcări grave de procedură penală. Instanța a dispus soluționarea acestei cereri odată cu fondul cauzei.

Însă, la pronunțarea sentinței, contrar prevederilor art. 101 alin. (4), 346, 364, 384 alin. (3) Cod de procedură penală, instanța nu s-a expus asupra acestor cereri.

Mai mult, instanța a indicat în lista de probe puse la baza sentinței, procesul-verbal de examinare a obiectului din 20.01.2020, fără a da o apreciere divergențelor existente între descrierea sa și descrierea din procesul-verbal indicat ca probă, fiind prezente divergențe esențiale între circumstanțele de fapt din imagini și descrierea acestora.

A fost dispusă soluționarea odată cu fondul cauzei a cererii apărării cu privire la anularea ordonanței de punere sub învinuire a lui Garaba Andrei din 05.08.2020, ca fiind emisă tardiv și încetarea procesului penal. Însă, instanța superficial a examinat aceste argumente, fără a intra în esența lor, ce rezultă din temeiurile invocate în concluzia că cererea este neîntemeiată. Instanța de fond s-a pronunțat

asupra calității și motivării actului de acuzare, invocând prevederile art. 251 Cod de procedură penală și calitatea probelor administrate. Dar esența cererii se referă la tardivitatea acestuia, iar instanța eronat a interpretat citația înmănată lui Garaba Andrei, care nu substituie actele procedurale prevăzute de art. 63 Cod de procedură penală, dar esența acesteia și prevederile legale demonstrează că la data emiterii acesteia, organul de urmărire penală i-a atribuit statut de bănuît lui Garaba Andrei. Faptul lipsei acesteia în materialele cauzei penale trezește bănuieli rezonabile că și actul procedural prin care Garaba Andrei a fost recunoscut ca bănuît exista, deoarece, ca urmare, a acestuia s-a emis citația, dar din motive necunoscute nu a fost anexat la materialele cauzei penale.

Instanța de fond eronat a apreciat starea de fapt și a admis o eroare de drept material ce ține de încadrarea unei fapte care nu constituie infracțiunea prevăzută de art. 325 alin. (1) Cod penal.

Or, instanța a reținut că oferirea în sensul art. 325 alin. (1) Cod penal, presupune prezentarea, etalarea, înfățișarea de bunuri, servicii, privilegii sau avantaje sub orice formă, ce nu i se cuvin persoanei publice sau persoanei publice străine. Dar în literatura de specialitate și practica judiciară noțiunea de oferire presupune o propunere însoțită de acțiunile descrise mai sus. Acțiunile date fără propunerea propriu zisă nu pot fi interpretate ca oferire.

Organul de urmărire penală nu a acumulat probe care să demonstreze că inculpatul avea conștiința și dorința de a săvârși un act de corupere a funcționarului, de a-l determina să-și îndeplinească sau nu obligațiunile de serviciu contrar acestora. Mai mult, imediat după presupusa acțiune de corupere, inculpatul indică direct lui Brumă Ion că nu i-a dat careva mijloace bănești, demonstrând la moment lipsa oricărei intenții în acest sens și că dorește mai repede să-i fie întocmit procesul-verbal contravențional, pentru a se putea deplasa mai departe.

Latura subiectivă, și anume, scopul constă în „urmărind eschivarea de la tragerea la răspundere contravențională pentru încălcarea comisă, prevăzută de art. 236 alin. (2) Cod contravențional” și „pentru a-l determina ca, contrar exercitării funcției sale, să nu-i întocmească procesul-verbal cu privire la contravenția comisă”. Dar din probele administrate, inclusiv declarațiile inculpatului, ale martorilor Brumă Ion, Lîsenco Ion și proba video, nu a fost stabilit că inculpatul, în discuția cu Brumă Ion, a ridicat subiectul privind posibilitatea eschivării de la răspundere contravențională pentru încălcarea prevăzută de art. 236 alin. (2) Cod contravențional și determinării lui Brumă Ion ca, contrar exercitării funcției sale, să nu-i întocmească procesul-verbal cu privire la contravenția comisă. Indicarea acestor scopuri de organul de urmărire penală este pur declarativă și nu este probată nici într-un fel. Mai mult, ofițerul de patrulare Brumă Ion, nici nu a încercat să stabilească cu ce scop au fost puși pe banchetă banii, făcând interpretări subiective ale acestor acțiuni, care au luat forme de presupuneri neîntemeiate de acțiuni de corupere.

4. Potrivit deciziei Colegiului Penal al Curții de Apel Chișinău din 14 decembrie 2021, apelul a fost respins, ca nefondat.

Instanța de apel a constatat că instanța de fond corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept, just ajungând la concluzia că inculpatul a săvârșit infracțiunea prevăzută de art. 325 alin. (1) Cod penal, ca oferirea personal, unei persoane publice

de bunuri ce nu i se cuvin, pentru aceasta, pentru a nu îndeplini o acțiune contrar exercitării funcției sale.

Or, prima instanță nu a comis careva erori de fapt care ar impune casarea sentinței, soluția fiind corectă și justificată în raport cu probele administrate, apreciate cu respectarea prevederilor art. 100 alin. (4), 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, utilității, concludenței, veridicității și coroborării reciproce, stabilind cu certitudine toate aspectele de fapt și de drept și ajungând la concluzia corectă cu privire la vinovăția inculpatului în comiterea faptei și prezența în acțiunile acestuia a elementelor infracțiunii incriminate

Astfel, este dovedită în afara dubiilor rezonabile vina inculpatului prin probe pertinente, concludente, utile și veridice, care coroborează între ele, și anume, declarațiile martorilor Brumă Ion și Lîsenco Ion;

procesul-verbal de cercetare la fața locului din 18.01.2020, potrivit căruia în automobilul de model „Dacia Duster” n.î. MAI-9905 al INP, pe bancheta pasagerului din față, s-a constatat prezența unei bancnote cu nominalul de 200 lei cu seria G.0103 și nr. 790248, care a fost ridicată. Anexată planșa ilustrativă;

procesul-verbal din 18.01.2020, prin care de la Brumă Ion au fost ridicate 4 poze de la aparatul de măsurat viteza, copia procesului-verbal cu privire la contravenție pe numele lui Garaba Andrei și un material video cu capacitatea de 970 Mb;

procesul-verbal de examinare a obiectului din 20.01.2020, potrivit căruia este supusă examinării o înregistrare video din 18.01.2020, ora 08.21, unde în imagine se află un automobil de model „Renault”. De ușa șoferului se apropie colaboratorul poliției, care se legitimează către persoana stopată, ca fiind Brumă Ion de la INP. Polițistul îi explică faptul depășirii vitezei de circulație cu 40 km la intrarea în or. Hâncești, iar persoana stopată se află la volanul automobilului făcând replici agentului de circulație precum că nu l-a oprit corespunzător, după care agentul de circulație îi comunică că poate să ia cunoștință cu proba video. Persoana de la volanul automobilului „Renault” coboară din automobil, fiind îmbrăcat în pulover de culoare vișinie și pantaloni jeans de culoare albastră, având o gentuță pe care o aranjează pe umăr și se îndreaptă spre automobilul de serviciu de model „Dacia Duster” al poliției care are semnalele luminiscente conectate, dar oprește și se întoarce la polițistul Brumă Ion, care se află în drept cu automobilul de model „Renault Kadjar”. În timpul discuției cu polițistul, șoferul scoate din gentuță un portmoneu de culoare închisă și un port-document de culoare închisă cu pereții interiori străvezii. Din portmoneul pe care-l ține în mâna stângă, șoferul scoate o bancnotă, pe care o plasează sub port-documentul pe care-l ține în mâna dreaptă, întrebând polițistul „merge?”, la care polițistul îi comunică „știți că asta e ilegal?”, iar șoferul nu-i răspunde nimic și scoate din port-document permisul de conducere. La spusele șoferului „iaca vă dau”, polițistul îl cheamă pe șofer la autospecială pentru a-i prezenta proba video. În autospecială este prezent un alt polițist care-i arată șoferului proba video și îi explică încălcarea admisă. Ținând cu ambele mâini toate obiectele scoase din gentuță, șoferul îi întinde polițistului port-documentul împreună cu celelalte obiecte pe care le are în mâini. Polițistul îi comunică să-i dea inspectorului documentele făcând referire la colegul de la volanul autospecialei, iar șoferul intră cu capul și mâinile în autospecială și lasă careva obiecte. Imediat după,

polițistul Brumă Ion îi comunică șoferului că a comis o infracțiune și îl roagă să se îndepărteze 2 m. mai în spate de la autospecială, la care șoferul răspunde „eu vă rog, chiar așa!”. Tot atunci polițistul îi comunică că raportează infracțiunea comisă și că o să vină grupa care o să cerceteze. Ca urmare, șoferul îi comunică polițistului că merge să aștepte în mașină, iar polițistul îi dă acordul. După aceasta, urmează un șir de replici între angajatul poliției și șoferul automobilului de model „Renault”, unde agentul de patrulare întocmește un proces-verbal cu privire la contravenție. Automobilul șoferului stopat este unul de model „Renault Kadjar” cu n.î. XXXXXX. Imaginile video au fost înregistrate pe un purtător de electronic de informație de tip „DVD-R”;

raportul de expertiză judiciară nr. 34/12/1-R-1538 din 23.04.2020, potrivit căruia bancnota cu nominalul de 200 lei a fost confecționată la întreprinderea specializată în confecționarea banilor și hârtiilor de valoare. Anexată planșa ilustrativă;

CD-ul vizionat în ședința de judecată.

În baza probelor cercetate, este dovedită indubitabil vina inculpatului în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 325 alin. (1) Cod penal, ca oferirea personal, unei persoane publice de bunuri ce nu i se cuvin pentru aceasta, pentru a nu îndeplini o acțiune contrar exercitării funcției sale, fiind prezentate suficiente probe ce dovedesc cu certitudine vinovăția acestuia în privința comiterii infracțiuni menționate.

Astfel, oferirea, în sensul art. 325 alin. (1) Cod penal, presupune prezentarea, etalarea, înfățișarea de bunuri, servicii, privilegii sau avantaje sub orice formă, ce nu i se cuvin persoanei publice sau persoanei publice străine. Ca și în cazul promisiunii, inițiativa oferirii aparține corupătorului, fiind un act unilateral al corupătorului.

Pentru aplicarea răspunderii conform art. 325 alin. (1) Cod penal nu importă dacă destinatarul oferirii o acceptă sau o respinge. Este suficientă realizarea oferirii de către corupător. Oferirea trebuie să implice un caracter precis, concretizat într-o acțiune efectivă, reală, nu însă imaginară. Este suficient ca oferirea să fie inteligibilă pentru persoana interesată, care, cunoscând nuanțele relevante, să fie în situația de a-i înțelege semnificația. Astfel, oferirea se consumă din momentul prezentării, etalării, înfățișării de bunuri, servicii, privilegii sau avantaje sub orice formă, ce nu i se cuvin persoanei publice.

Infracțiunea prevăzută la art. 325 Cod penal este formală și se consumă odată cu săvârșirea acțiunii de oferire (indiferent dacă persoana publică ori persoana publică străină nu se lasă coruptă și nu le acceptă ori nu a reușit să realizeze solicitarea) sau din momentul dării în întregime a remunerației ilicite. Infracțiunea de corupere activă există atunci când oferirea remunerației ilicite se realizează înaintea îndeplinirii acțiunii cerute de corupător.

Infracțiunea de corupere activă se săvârșește numai cu intenție directă, făptuitorul trebuie să cunoască că remunerația ilicită, pe care o promite, oferă sau o dă unei persoane publice ce deține calitățile prevăzute de art. 123 Cod penal, nu i se cuvin, ci reprezintă contra echivalentul pentru a-l determina să acționeze în interesul său.

Astfel, fiind examinate acțiunile ilegale ale inculpatului privind coruperea activă a angajaților INP al MAI, prin oferirea mijloacelor bănești de corupător către

persoana publică în vederea evitării întocmirii unui proces-verbal cu privire la contravenție pentru depășirea limitei de viteză.

Or, prin acțiunile inculpatului a fost realizată latura obiectivă a infracțiunii de corupere activă, încadrată în dispoziția art. 325 alin. (1) Cod penal, iar oferirea mijloacelor bănești angajaților INP al MAI ce nu li se cuvin se consideră consumată din momentul predării sumei de 200 lei.

Totodată, sunt veridice declarațiile martorului Brumă Ion că inculpatul a fost stopat pentru depășirea limitei de viteză, iar fiindu-i explicat motivul, acesta a scos o bancnotă cu nominalul de 200 lei și, cu toate că a fost atenționat despre acțiunile sale ilegale, el a pus banii împreună cu actele pe bancheta față pasager, declarațiile fiind confirmate și de martorul Lîsenco Ion.

Afirmațiile inculpatului că nu a transmis colaboratorilor de poliție careva bancnotă în valoare de 200 lei pentru a nu-i fi întocmit proces-verbal cu privire la contravenție și, posibil, acea bancnotă să fi fost pusă acolo de către altă persoană, au fost apreciate ca fiind făcute cu scop de autoapărare, în vederea evitării răspunderii și pedepsei penale.

Sunt irelevante și argumentele apărării că inculpatul a respins învinuirea pe parcursul examinării cauzei, făcând declarații constante că nu a săvârșit fapta imputată, or, vina acestuia a fost dovedită prin probele administrate, fiind neîntemeiată și alegația că fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii prevăzute la art. 325 alin. (1) Cod penal, componența infracțiunii fiind descrisă și argumentată pe deplin.

La stabilirea pedepsei, instanța corect a ținut cont de prevederile art. 75 Cod penal, potrivit căruia persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate și în strictă conformitate cu dispozițiile părții generale, de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, care este supus răspunderii penale, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acesteia.

În același timp, sunt neîntemeiate și argumentele apărării privind nulitatea ordonanței de punere sub învinuire din 08.08.2020. Or, potrivit art. 251 alin. (1) Cod de procedură penală, încălcarea prevederilor legale care reglementează desfășurarea procesului penal atrage nulitatea actului procedural numai în cazul în care s-a comis o încălcare a normelor procesuale penale ce nu poate fi înlăturată decât prin anularea aceluia act.

Însă, afirmațiile aduse în vederea declarării nulității actelor procesuale nu aduc atingere probatoriului și nu pot fi calificate ca erori și vicii ce nu pot fi înlăturate, în privința actelor respective survenind nulitatea absolută a probelor. Or, simpla invocare a viciilor fundamentale ce se pretinde a atenta grav la drepturile și interesele legale ale inculpatului nu vine să echivaleze cu aplicarea unei atare nulități, de vreme ce aceasta nu vine să afecteze temeinicia sentinței adoptate.

În acest sens, nu a fost elucidat suficient temeiurile menite să afecteze integritatea actului de acuzare, de vreme ce apărarea nu a indicat prin care mijloace s-a atentat la conținutul actului de intentare a procesului penal, or, argumentele invocate au fost răsturnate prin probele administrate, vinovăția inculpatului fiind pe deplin justificată.

Respingerea argumentelor apărării privind constatarea nulității actelor procesuale și constatarea încălcării drepturilor și libertăților fundamentale ale inculpatului rezultă inclusiv din motivele ce au stat la baza constatării vinovăției inculpatului, iar probele cercetate la caz și-au atins efectul propus prin prisma scopului procesului penal raportat la criteriile de constatare și calificare.

Or, probele administrate sunt admisibile, fiind în corespundere cu legea procesuală, iar alegațiile apărării invocate în vederea descalificării mijloacelor probatorii nu au suficient suport juridic merit să afecteze baza sentinței de condamnare.

Mai mult, citația înmănată inculpatului, prin care a fost citat pentru a-i fi adusă la cunoștință bănuiala imputată, nu este un act procedural prevăzut la art. 63 Cod de procedură penală.

Potrivit art. 63 alin. (1) Cod procedură penală, bănuitul este persoana fizică față de care există anumite probe că a săvârșit o infracțiune până la punerea ei sub învinuire. Persoana poate fi recunoscută în calitate de bănuit prin unul din următoarele acte procedurale, după caz: 1) procesul-verbal de reținere; 2) ordonanța sau încheierea de aplicare a unei măsuri preventive neprivative de libertate; 3) ordonanța de recunoaștere a persoanei în calitate de bănuit. Deci, doar prin unul din actele de procedură enumerate, persoana poate fi recunoscută în calitate de bănuit.

Însă, un astfel de act lipsește, iar prin ordonanța de punere sub învinuire din 05.08.2020, Garaba Andrei a fost pus sub învinuire.

5. Avocatul Constantin Jaman și inculpatul declară recurs ordinar, în care solicită casarea deciziei menționate și dispunerea rejudecării cauzei de către instanța de apel.

Recurenții invocă că instanța de fond a dispus soluționarea cererii privind nulitatea ordonanței de punere sub învinuire a lui Garaba Andrei din 05.08.2020 ca fiind emisă tardiv odată cu fondul cauzei însă, la pronunțarea sentinței, s-a expus superficial, fără a intra în esența argumentelor invocate și nu s-a expus asupra cererii, deci aceasta nu a fost examinată, iar instanța de apel nu a înlăturat eroarea admisă de instanța de fond prin neexaminarea cererii, nefiind astfel soluționat fondul cauzei.

Esența cererii depuse de apărare privind nulitatea actului de acuzare se referă la tardivitatea acestuia și existența argumentelor în acest sens, iar instanța nu s-a expus asupra acestui temei de drept. Or, instanța de fond formal și-a argumentat respingerea cererii privind nulitatea actului de procedură, considerând că citația înmănată lui Garaba Andrei nu substituie actele procedurale prevăzute de art. 63 Cod de procedură penală. Cu toate că citația nu substituie actele procedurale prevăzute de art. 63 Cod de procedură penală, prin care o persoană poate fi recunoscută în calitate de bănuit, din esența acesteia, în care Garaba Andrei se menționează deja în calitate de bănuit și prevederile art. 237 alin. (1) pct. 2) Cod de procedură penală, se prezumă că la data emiterii acesteia, organul de urmărire penală i-a atribuit statut de bănuit lui Garaba Andrei. Faptul lipsei în materialele cauzei penale a unui act procedural din cele prevăzute de art. 63 alin. (1), prin care o persoană poate fi recunoscută în calitate de bănuit, trezește bănuieli rezonabile că și actul procedural prin care Garaba Andrei a fost recunoscut ca bănuit exista, deoarece ca urmare a acestuia s-a emis citația, dar din motive necunoscute nu a fost anexat la materialele cauzei penale. Problema lipsei cărorva acte procedurale în materialele

cauzei penale nu poate fi pusă în sarcina inculpatului, deoarece aceasta ține de competența și atribuțiile organului de urmărire penală și a acuzatorului de stat.

Astfel, în situația în care cauza penală a fost pornită la 20.01.2020 și, la aceeași dată, lui Garaba Andrei i-a fost înmănată o citație în care acesta este vizat în calitate de bănuț, ordonanța de punere sub învinuire a lui Garaba Andrei din 07.08.2020 urmează să fie declarată nulă în temeiul art. 63 alin. (2) pct. 3) coroborat cu art. 230 alin. (2), 251 Cod de procedură penală, fiind emisă peste termenul de 3 luni, prevăzut la art. 63 alin. (2) pct. 3) Cod de procedură penală.

Mai mult, în apelul declarat, apărarea a menționat argumentarea insuficientă și neclară asupra cererii de nulitate a ordonanței de punere sub învinuire a lui Garaba Andrei din 05.08.2020 ca fiind emisă în mod tardiv, însă instanța de apel, din nou, fără a intra în esența acesteia, a preluat formal argumentele și motivele instanței de fond, indicând *„cumulul argumentelor aduse de avocat în vederea declarării nulității actelor procesuale nu aduc atingeri întregului probatoriu și nu pot fi calificate ca erori și vicii ce nu pot fi înlăturate, în privința actelor respective survenind nulitatea absolută a probelor”* și că citația înmănată lui Garaba Andrei nu este act procedural prevăzut de art. 63 Cod de procedură penală prin care o persoană poate fi recunoscut ca bănuț.

Deci, instanța de apel nu a intrat în esența motivelor invocate în apel, nu a judecat fondul acestuia și, contrar prevederilor art. 414 alin. (5) Cod de procedură penală, nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, fapt care a afectat soluția instanței de apel.

Pe lângă aceasta, prin cererea depusă în ședința preliminară, a fost solicitată declararea nulității și admisibilitatea ca mijloc material de probă a procesului-verbal de examinare a obiectului din 20.01.2020 prin care s-a cercetat „o înregistrare video cu durata 00.26.36 min., din 18.01.2020, înregistrată pe un putător electronic de informație de tip DVD-R”, instanța de fond dispunând soluționarea cererii odată cu fondul cauzei.

Totodată, instanța a indicat în lista de probe puse la baza sentinței, procesul-verbal de examinare a obiectului din 20.01.2020, potrivit căruia este supusă examinării o înregistrare video din data de 18.01.2020, ora 08.21 și face descrierea imaginilor vizionate, în care se constată prezența unor divergențe esențiale între circumstanțele de fapt din imagini și descrierea acestora.

Imediat după cercetarea procesului-verbal de cercetare la fața locului din 18.01.2020, apărarea a solicitat verbal declararea nulității și inadmisibilitatea ca mijloc material a acestui proces-verbal, pe motiv că acțiunea de urmărire penală a fost efectuată și documentată cu încălcări ale normelor procesual-penale care nu pot fi înlăturate decât prin anularea acestui act, conform art. 251 Cod de procedură penală și că proba a fost obținută cu încălcări esențiale de către organul de urmărire penală a dispozițiilor art. 94 alin. (1) pct. 8) și alin. (2) Cod de procedură penală.

Încălcările constau în faptul că organul de urmărire penală la examinarea porțiunii de drum pe care staționau automobilele de model „Renault Kadjar” cu n.î. XXXXXX și autospeciala MAI 9905 și interiorul acesteia a indicat nemijlocit în procesul-verbal ca participanți pe Roșca Ion, Brumă Ion, Lîsenco Ion, care l-au semnat, iar pe plicul nr. 1 cu bancnota de 200 lei, ridicată în cadrul procesului-verbal,

ca participant este indicat și semnat și de Garaba Andrei, care a participat la împachetarea acestei bancnote.

Astfel, organul de urmărire penală l-a inclus ca participant pe Garaba Andrei numai la o parte de acțiuni de urmărire penală de cercetarea la fața locului, fără a-l include în procesul-verbal în calitate de participant, acesta fiind lipsit de dreptul de a face cunoștință cu procesul-verbal și a face obiecții și explicații asupra acestuia.

Deci, organul de urmărire penală a încălcat prevederile art. 260 alin. (2) pct. 3) și alin. (4) Cod de procedură penală, potrivit căruia procesul-verbal privind acțiunea de urmărire penală trebuie să cuprindă numele, prenumele și calitatea persoanelor care au participat la efectuarea acțiunii de urmărire penală, iar dacă este necesar, și adresele lor, obiecțiile și explicațiile acestora, procesul-verbal se citește tuturor persoanelor care au participat la efectuarea acțiunii de urmărire penală, explicându-li-se, totodată, că au dreptul de a face obiecții, iar acestea urmează să fie consemnate în procesul-verbal.

Instanța, prin încheiere protocolară, a dispus soluționarea acestei cereri odată cu fondul cauzei.

Însă, la pronunțarea sentinței, instanța, contrar prevederilor art. 101 alin. (4), 346, 364, 384 alin. (3) Cod de procedură penală nu s-a expus asupra cererilor declarate, ca urmare, fiind pronunțată o sentință neîntemeiată și nemotivată.

Apărarea a indicat în cererea de apel erorile de fapt admise de instanța de fond drept urmare a încălcărilor procesuale comise prin faptul neexaminării și neexpunerii asupra acestor cereri. Instanța de apel a ignorat în totalitate aceste aspecte și, contrar prevederilor art. 414 alin. (5) Cod de procedură penală, nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, fapt care evident a afectat soluția instanței de apel.

Mai mult, în instanța de apel, apărarea a solicitat cercetarea înregistrării video cu durata 00.26.36 minute, din 18.01.2020 înregistrat pe un purtător electronic de informație de tip DVD-R, unica sursă veridică care reflectă circumstanțele de fapt la momentul presupus de săvârșire a infracțiunii, pentru a atenționa asupra erorilor de fapt și de drept comise de instanța de fond cu privire la aprecierea eronată a probei, însă instanța de apel a refuzat cercetarea acestei probe, motivând că are posibilitatea de a o cerceta în mod particular.

Necercetarea probei solicitate de apărare, contravine prevederilor art. 413 alin. (1) și (3) Cod de procedură penală, care prescrie că la judecarea apelului se aplică regulile generale pentru judecarea cauzelor în primă instanță, instanța de apel, la cererea părților, poate cerceta suplimentar probele administrate în primă instanță și poate administra probe noi.

Or, cele constatate, în raport cu prevederile art. 414 alin. (4) Cod de procedură penală, potrivit căruia în vederea soluționării apelului, instanța de apel poate da o nouă apreciere probelor, cercetarea acestei probe putea influența direct asupra soluției adoptată de instanța de apel.

Mai mult, în decizia instanței de apel nu a fost indicat că această probă a fost cercetată în mod *particular*, după cum a susținut instanța de apel în ședința de judecată din 14.12.2021, lipsind careva constatări în raport cu invocările apărării cu privire la valoarea acestei probe și admisibilitatea actelor procedurale subsecvente.

Totodată, în literatura de specialitate și practica judiciară noțiunea de oferire presupune o propunere însoțită de acțiunile descrise mai sus. Acțiunile date fără propunerea propriu zisă nu poate fi interpretată ca oferire, nefiind motivată nici corelația la probele concrete, care demonstrează că inculpatul cunoștea că oferă o remunerație ilicită.

Latura subiectivă a infracțiunii de corupere activă se manifestă prin vinovăție sub formă de intenție directă, ce înseamnă că făptuitorul își dă seama că banii pe care îi dă unui funcționar public nu i se cuvin acestuia, ci reprezintă o retribuție pentru a-l determina fie să îndeplinească sau nu obligațiunile de serviciu și urmărește să o realizeze în scopul arătat, creând prin aceasta, implicit, o stare de pericol pentru buna desfășurare a activității de serviciu. Dacă făptuitorul nu a avut conștiința și dorința de a săvârși un act de corupere a funcționarului, de a-l determina să-și îndeplinească sau nu obligațiunile de serviciu contrar acestora, acțiunea sa nu constituie infracțiune de corupere activă.

Însă, organul de urmărire penală nu a acumulat probe care să demonstreze că Garaba Andrei avea conștiința și dorința de a săvârși un act de corupere a funcționarului, de a-l determina să-și îndeplinească sau nu obligațiunile de serviciu contrar acestora.

Latura subiectivă, și anume, scopul constă în „urmărind eschivarea de la tragerea la răspundere contravențională pentru încălcarea comisă, prevăzută de art. 236 alin. (2) Cod contravențional” și „pentru a-l determina ca, contrar exercitării funcției sale, să nu-i întocmească procesul-verbal cu privire la contravenția comisă”.

Astfel, instanța de fond, pronunțând o sentință de condamnare, a omis cu desăvârșire să dea răspuns cererii apărării privind încetarea procesului penal în privința inculpatului în legătură cu tardivitatea înaintării acuzării și solicitării de declarare a inadmisibilității proceselor-verbale de examinare a înregistrării video și de cercetare la fața locului.

În drept, recursul este întemeiat pe art. 427 alin. (1) pct. 6) și 8) Cod de procedură penală - instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, nu au fost întrunite elementele infracțiunii.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar nominalizat pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul Penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

Potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6) și 8) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, inclusiv în temeiul când instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, nu au fost întrunite elementele infracțiunii.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În sensul vizat și în raport cu circumstanțele invocate în recursul ordinar, în care nici nu sunt indicate concrete erori de drept clar definite (*pct. 5. din decizie*), se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârilor contestate, inclusiv cele reproduse în pct. 2., 4. din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanțele de fond și de apel, legal și întemeiat au constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind învinuirea înaintată inculpatului, și încadrarea juridică a acțiunilor lui infracționale, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, prin prisma cumulului de probe anexate la dosar, inclusiv declarațiile martorilor Brumă Ion și Lîsenco Ion, procesul-verbal de cercetare la fața locului din 18.01.2020, procesul-verbal de ridicare din 18.01.2020, procesul-verbal de examinare a obiectului din 20.01.2020, raportul de expertiză judiciară nr. 34/12/1-R-1538 din 23.04.2020, CD-R, toate probele fiind apreciate în conformitate cu prevederile art. 101 alin. (1) Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității, veridicității și coroborării lor, instanțele indicând argumentat și detaliat motivele pentru care au respins versiunile și dovezile apărării, instanța de apel pronunțându-se argumentat și detaliat asupra tuturor motivelor invocate în apelul apărării, probele administrate pe caz demonstrând cu concludență prezența în acțiunile inculpatului a elementelor infracțiunii prevăzute la art. 325 alin. (1) Cod penal.

Totodată, concluziile instanțelor despre netemeinicia solicitării recurențelor privind nulitatea ordonanței de punere sub învinuire a lui Garaba A. din 05.08.2020 ca fiind emisă peste termenul prevăzut la art. 63 Cod de procedură penală, coroborează și cu următoarele circumstanțe.

Conform art. 1 alin. (1), art. 7 alin. (1) - (8) Cod de procedură penală, procesul penal reprezintă activitatea organelor de urmărire penală și a instanțelor judecătorești desfășurată în conformitate cu prevederile prezentului cod, exceptând doar situațiile când prioritate au reglementările internaționale sau când unele prevederi legale sunt declarate neconstituționale.

Potrivit art. 63 alin. (1), (2) pct. 3) Cod procedură penală, bănuitul este persoana fizică față de care există anumite probe că a săvârșit o infracțiune până la punerea ei sub învinuire. Persoana poate fi recunoscută în calitate de bănuhit prin unul din următoarele acte procedurale, după caz: 1) procesul-verbal de reținere; 2) ordonanța sau încheierea de aplicare a unei măsuri preventive neprivative de libertate; 3) ordonanța de recunoaștere a persoanei în calitate de bănuhit. Organul de urmărire penală nu este în drept să mențină în calitate de bănuhit: 3) persoana în privința căreia a fost dată o ordonanță de recunoaștere în această calitate - mai mult de 3 luni, iar cu acordul Procurorului General și al adjuncților săi - mai mult de 6 luni.

Prin urmare, momentul de la care persoana *poate căpăta statut de bănuhit* diferă de cel de la care curge, conform legii, *termenul menținerii ei în această calitate*, recurenții confundând aceste prescripții și împrejurări procedurale.

Ori, art. 63 alin. (1) și (2) pct. 3) Cod de procedură penală prevede expres, imperativ și clar că, *bănuitul este persoana fizică față de care există anumite probe că a săvârșit o infracțiune*. Organul de urmărire penală nu este în drept să mențină în calitate de bănuhit mai mult de 3 luni, iar cu acordul Procurorului General și al

adjuncților săi - mai mult de 6 luni, doar persoana în privința căreia a fost dată o **ordonanță de recunoaștere în această calitate**, deci nu și de la data când persoana a căpătat statut de bănuit în temeiul altor, eventuale, acțiuni sau acte procedurale ale organului de urmărire penală.

În același timp, în speță nu a fost emisă ordonanța de recunoaștere a lui Garaba Andrei în calitate de bănuit, iar Codul de procedură penală nici nu prevede obligativitatea unei asemenea ordonanțe, ca un act procesul intermediar – între ordonanța de pornire a urmăririi penale și cea de înaintare a învinuirii.

Astfel, curgerea termenului de 3 luni, după caz - 6 luni, de menținere a persoanei în calitate de bănuit, poate fi raportată, de drept, doar la data ordonanței, concrete, de recunoașterea ei în această calitate, în speță lipsind asemenea împrejurări.

Mai mult, prevederile art. 63 alin. (2) pct. 3) Cod de procedură penală nu sunt declarate neconstituționale și nici nu contravin reglementărilor internaționale, pentru a fi exceptate și omise (*art. 1 al. (1), art. 7 al. (1) - (8) CPP*).

Pe lângă aceasta, prin ordonanța din 07.08.2020, procurorul a respins ca neîntemeiată, deja în cadrul urmăririi penale, cererea apărării privind nulitatea ordonanței de punere sub învinuire a lui Garaba Andrei din 05.08.2020, ca fiind adoptată peste termenul prevăzut la art. 63 CPP (*f.d. 73*).

Totodată, această ordonanță nu a fost contestată în condițiile prevăzute de art. 299¹ și 313 Cod de procedură penală, deci apărarea a acceptat-o, dar s-a contrazis, invocând chestiunea vizată și la judecarea cauzei penale, nefiind raportată sub nicio formă la prevederile art. 230 alin. (4) și 251 alin. (4) Cod de procedură penală, manifestând, astfel, o poziție nesigură, neclară și divergentă.

Potrivit jurisprudenței CtEDO, în asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de prima instanță. Or, în cazul în care instanța de fond și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările, care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță (*hotărârea CtEDO Garcia Ruis c. Spaniei, Helle c. Finlandei*). Art. 6 din CEDO impune în sarcina instanței, obligația de a efectua o examinare efectivă a motivelor, argumentelor și probelor propuse de părți, cu excepția cazului în care se apreciază relevanța acestora, iar obligația motivării deciziilor, impusă instanțelor de art. 6 § 1 din CEDO, nu poate fi înțeleasă ca impunând formularea unui răspuns detaliat la fiecare argument (*hotărârea CtEDO, pct. 80-81, Perez c. Franței, Van de Hurk c. Țărilor de Jos*).

Pe lângă aceasta, recursul vizat este întemeiat doar pe critica modului în care instanțele de fond și de apel au apreciat probele și circumstanțele cauzei (*pct. 5. din decizie*).

Însă, pornind de la relevanțele art. 27, 101 alin. (2) și (3), 413 alin. (3), 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și **poate**

da o nouă apreciere probelor din dosar. Instanța de apel, la cererea părților, **poate** cerceta suplimentar probele administrate în primă instanță. Deci, activitatea instanțelor de fond și de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea probelor și circumstanțelor cauzei în alt sens decât cel pe care îl propune apărarea este o competență și prerogativă legală a acestor instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar, la fel, este lipsită de orice temei legal.

Mai mult, motivele invocate în recursul nominalizat au constituit deja obiect de examinare în instanțele de fond și de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (*pct. 2. - 5. din decizie*), iar o altă opinie asupra probelor și circumstanțelor cauzei care au fost puse la baza sentinței de condamnare, conform jurisprudenței CtEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița c. Moldovei*).

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent, că instanțele de fond și de apel nu au comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurenți, că hotărârile contestate conțin motive clare și legale pe care se întemeiază soluția, că motivarea soluției nu contrazice dispozitivul hotărârii, că instanța de apel s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, că au fost întrunite elementele infracțiunii, și că recursul ordinar este vădit neîntemeiat.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Prin urmare, odată ce este vădit neîntemeiat, recursul de pe rol urmează a fi declarat inadmisibil.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul Penal,

d e c i d e:

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocatul Jaman Constantin și inculpatul Garaba Andrei XXXXX, împotriva deciziei Colegiului Penal al Curții de Apel Chișinău din 14 decembrie 2021, pe motiv că este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, fiind pronunțată integral la 17 iunie 2022.

Președinte

Nadejda Toma

Judecători

Iurie Diaconu

Victor Boico